

Ще шість місяців червня

КУПИТИ

Романтична історія дорослішання Міни і Каплана, які перебувають останній рік у старшій школі, й прийняття ними складних рішень. Ідеться про те, як ми впливаємо на людей, яких любимо, й про бажання залишитися в поточному моменті назавжди, водночас знаючи, що все зміниться, але зміниться на краще.

Хоча в це важко повірити, Каплан і Міна були спорідненими душами ще з третього класу. Зростаючи в сім'ях матерів-одиначок на одній вулиці в місті Два Доки, штат Мічиган, вони дивовижним чином співіснують поза межами шкільного соціуму. Міна - найкраща учениця серед випускників; Каплан сміється з пророцтв про те, що він стане королем випускного балу, й боїться, що найкращі миті його життя вже сталися.

Коли найкращий друг Капа, скейтбордист і прогульник, зізнається у своїх почуттях до Міни, вона виявляється втягнутою в соціальне життя, про яке навіть не могла подумати. Каплан щосили прагне залишити все так, як є, тоді як Міна стикається зі страхами та радіщами від того, що відкриває своє серце в той час, коли слід сказати "прощавай".

МІНА

— І... запис!

— Отже, Каплан Льюїс...

Я уявляю його. Намагаюся вгадати, що він хотів би, щоб я сказала, аж тут розумію, що мовчу надто довго.

— Вибачте, ми можемо почати знову?

— Ні, це було мило, просто продовжуй.

— Гаразд, добре. Отже, Каплан Льюїс — він... ну, ви знаєте. Безглуздо його описувати, адже немає такої людини, яка не знає Каплана. Дівчина, яка тут за головну, робить обертовий рух руками, а потім киває в бік хлопця, що записує. Гадаю, вона хоче, щоб я дивилася в камеру, чого, очевидно, я не роблю. Я дивлюся ліворуч від неї, на плече хлопця, а потім на свої коліна.

— Ось, власне, і вся його сутність. Каплан популярний.

Я сміюся.

— Каплан Льюїс популярний до мозку кісток, від самого серця до кінчиків пальців. Я хочу сказати, що він не просто крутий чи щось таке. Каплан був крутим із давніх-давен кожним із безлічі різних визначень крутості. Він просто завжди був відомим, дуже-дуже відомим; більше того — його любили. Навряд чи ви знайдете в цій школі, на цій планеті хоч одного учня, вчителя чи людину, яка б не любила Каплана Льюїса. Він - загальний улюбленець.

КАПЛАН

— Знімаємо?

— Так.

— Міна Стерн — моя найкраща подруга.

Вони чекають, що я скажу щось іще.

— Так, це все. Це зовсім не дрібниця. Вона моя улюблена людина.

КАПЛАН

Якось у березні посеред уроку вмикається гучномовець і Міну викликають в учительську. І це смішно, бо це ж. Міна.

— Тебе виганяють зі школи, — кажу я. Це смішно, але не для неї. Міна вміє зберігати серйозний вираз обличчя, як ніхто з моїх знайомих, особливо якщо на неї дивляться. Подекуди, вже опісля, вона каже мені, що намагалася не сміятися, не плакати, не закривати очі, і я думаю, що вона бреше, тому що її обличчя було таким блідим і заляклим.

Я пригадую, як вона вийшла з кімнати в той день, коли її викликали в учительську через батька, й почуваюся козлом.

Вона ще не повернулася, коли я сам попрямував до вчительської, щоб зачитати клятву вірності й усе таке перед першим уроком. Я приходжу туди, і вона стоїть перед столом директора зі схрещеними руками, а директор і завуч напружено дивляться на неї. На мить я занепокоївся, що сталося щось жахливе. Вона повертається і бачить мене.

— Це має зробити Каплан.

Я підходжу до неї.

— Це традиція, — каже директор, — для...

— Але я не можу, а Каплан з радістю це зробить.

— Звісно, зроблю, — кажу я. — А що треба зробити?

Всі сміються, крім Міни та директора. Він починає знову:

— Це традиція, що випускник виступає з промовою на випускному вечорі. Я повертаюся до Міни, але вона не дивиться на мене. Потім вона починає говорити щось мені незрозуміле про демократію й голос народу. Директор зітхає.

— Ти хочеш сказати, що ми маємо проголосувати, хто буде виступати з промовою на випускному?

— Я хочу сказати, що ми це вже зробили. Каплан — староста класу. Він повинен виголосити промову. Я балотувався в старости класу, щоб ця посада не дісталася Квінну. Думаю, це всі знають. Мої єдині реальні обов'язки — це ранкові оголошення та проведення мотиваційних зборів.

— Виголошення промови має бути честю, і в ідеалі...

Він дивиться на нас обох, на Міну, у светрі, зі строгою косою, зі складеними над книжками руками, і на мене, в спортивній куртці з літерами, з доволі пустим виразом обличчя; я усвідомлюю, що жую жуйку, і швидко ковтаю її.

— ...вона повинна мати певний тон.

Міна чекає на мене, поки я роблю оголошення. Дорогою до класу вона каже:

— Ти кладеш руку на серце. Коли промовляєш клят-

— І що?

— А те, що ніхто тебе не бачить. Вони тільки чують тебе.

В її голосі з'являється легка усмішка.

— Я не знала, що ти такий патріот.

Я штовхаю її.

— Я не усвідомлював, що роблю це.

Вона все ще всміхається сама до себе.

— Досить звертати на мене увагу, — кажу я.

— Гаразд, — відповідає вона і, не прощаючись, повертає за ріг, щоб піти на урок з поглибленого вивчення математики, на який я не ходжу.

— Я не хочу виголошувати промову на випускному, — кажу я їй.

— Важка голова, що носить корону, — відповідає вона.

КУПИТИ